

The background of the entire page is a black and white zebra stripe pattern. The stripes are curved and flow from the top left towards the bottom right.

AUDREY CARLAN

CALENDAR
GIRL

OCTUBRE NOVEMBRE DESEMBRE

— 4 —

DESCOBREIX
EL PARADÍS

Columna

AUDREY CARLAN
CALENDAR
GIRL 4

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *CALENDAR GIRL. VOLUME FOUR*
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2016
© WATERHOUSE PRESS, LLC, 2015
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2162-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.415-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: ATONA VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Contingut

Calendar Girl. Octubre	11
Calendar Girl. Novembre	173
Calendar Girl. Desembre	341

Silenci. Això és el que em va rebre quan vaig entrar a la casa d'en Wes a Malibu. *Casa meva*. No sé què esperava. Potser em va passar pel cap que l'univers de sobte s'obriria i m'oferiria el paradís personificat en el meu home sa i estalvi en terra americana, dins del confort de casa nostra. Perquè, al capdavall, això és el que era. *Casa nostra*. En Wes s'havia mostrat molt ferm en aquest sentit, volia que canviés la meva manera de pensar sobre el que la Gin anomenava la mansió de Malibu. L'alternativa, deia en Wes, seria trobar una cosa nova junts. Però jo no ho volia, això. Sincerament, preferia submergir-me en tot ell i el seu món. Tot. Únic. Discret. Gloriós.

En Wes havia treballat molt per aconseguir tot el que tenia malgrat ser tan jove. No era ni presumit ni cobdiciós. Les línies netes i sense complicacions de la decoració de la casa deixaven clara aquesta mentalitat. Mentre recorria les habitacions fosques i buides, vaig connectar de nou amb les seves coses, però n'hi havia alguna que havia canviat. Que era diferent. Vaig mirar al meu vol-

tant amb ull analític i vaig examinar les subtils diferències des de l'última vegada que havia estat allà, dos mesos enrere.

A la lleixa de la xemeneia de pedra hi havia una petita ballarina de poc més d'un pam, amb una cama estirada cap amunt. Amb les mans s'agafava el turmell de la cama que tenia alçada mentre s'aguantava amb la punta de l'altre peu. Era una figura de la meva mare. Moltes vegades s'aixecava, doblegava l'esquena i m'ensenyava exactament com executava aquell moviment una ballarina. La mare havia sigut corista a Las Vegas, però abans d'això era ballarina, clàssica i contemporània. M'encantava veure-la ballar. Mentre netejava a casa, anava fent voltes al ritme d'una música que només ella podia sentir. Els cabells negres li queien fins a la cintura i voleiaven al voltant del seu cos com una capa fosca. Quan tenia cinc anys, em semblava que la mare era la dona més bonica del món, i l'estimava com ningú més. Aquell amor havia anat a parar al lloc equivocat, però la figureta no. Tenia un lloc d'honor a la lleixa, i tot i que em venien ganes de donar-li un cop i deixar que s'esmicolés contra el terra, la vaig deixar on era. Si no l'hagués volgut conservar, ja l'hauria donat. A vegades els records fereixen, fins i tot els que són bonics.

Em vaig girar i vaig examinar la sala d'estar. En una tauleta auxiliar hi havia una fotografia emmarcada que vaig reconèixer. La Maddy. Era del dia abans de començar a la universitat. Jo l'havia seguit pertot arreu com un cadellet perdut. La Mads, en canvi, anava fent saltirons, m'agafava de la mà i em feia balancejar el braç mentre avançàvem. Vam passar aula per aula i em va parlar de

totes les assignatures, amb tota la matèria que el temari deia que hauria d'aprendre al llarg del curs. Desprenia una felicitat eufòrica, i jo me'n delectava, conscient que en aquell moment la meva nena, la meva germana petita, aconseguiria alguna cosa extraordinària a la vida. I ja ho havia fet. Estava molt orgullosa d'ella. El cel era el límit i res no l'aturaria.

Vaig continuar el recorregut cap a la cuina, on vaig trobar un *collage* d'imatges enganxades amb imants a la nevera. Les fotos que havia tret de la nevera del meu minúscul apartament ara estaven enganxades aquí. La Maddy, la Ginelle, el pare. També n'hi havia un parell de noves. Fotos que jo no havia imprès. D'en Wes i jo. Una en un sopar, i l'altra, una *selfie* que ens havíem fet al llit i on només se'ns veien les cares. Les hi devia haver afegit ell. Allò va ser el començament de tot. Vaig passar el dit pel somriure d'en Wes. Tan segur i sexi, abraçant-me al seu llit. Se'm va tensar el pit i vaig posar-m'hi la mà per calmar-me. Aviat. Segur que aviat seria a casa. Havia de confiar-hi. Confiar en el viatge. Ara més que mai necessitava creure en aquestes paraules que m'havia tatuat al peu.

Vaig anar cap al que s'havia convertit en la nostra habitació i em vaig aturar en sec a la porta, bocabadada, amb els ulls esbatanats.

—Hòstia santa. —Em vaig quedar mirant amb sorpresa la imatge que em tornava la mirada. La meva imatge.

Era l'última foto que l'Alec m'havia fet al mes de febrer, a la plataforma d'observació de l'Space Needle, contemplant les vistes de Seattle. Els cabells em voleiaven enrere com flocs del color de l'eben. Aquell dia, em vaig

sentir alliberada. Lliure de la càrrega que el pare m'havia posat a sobre sense ser-ne conscient i lliure d'haver de ser el que el client necessitava; tot això va desaparèixer en aquell instant de pau. En aquell moment, només era la Mia, una noia que contemplava la bellesa veritable per primera vegada en el paisatge que tenia al davant.

No m'ho podia creure. En Weston havia comprat la peça més cara que l'Alec havia creat amb mi. A veure, durant les converses que havíem anat mantenint al llarg d'aquells mesos, finalment li havia parlat de l'Alec. Vaja, no dels detalls morbosos, només del més bàsic. Li vaig parlar del seu art, sobre com cada peça d'aquelles m'havia canviat, m'havia permès veure la vida, l'amor i a mi mateixa amb més claredat. Érem al llit, despullats, abraçats l'un a l'altre quan li vaig parlar de tot el que devia a l'Alec per aquella lliçó. Li vaig explicar que m'havia sentit malament acceptant els seus diners perquè ell m'havia donat molt, però no tenia cap altra opció.

Vaig agafar el telèfon, vaig examinar els contactes i vaig prémer el botó de trucada.

—*Ma jolie*, a què es deu l'extrem plaer de sentir la teva veu? —va dir l'Alec tot just despenjar, amb aquell to suau i sensual que em va fer recordar els temps millors i feliços que vaig passar sota aquest pecaminós francès.

Em vaig girar, em vaig enfilat al llit, vaig seure amb les cames encreuades i vaig observar el quadre.

—Jo, eh-h, no m'ho puc creure... —En comptes d'acabar la frase, vaig girar el mòbil i vaig fer una foto del quadre, l'hi vaig enviar i em vaig tornar a posar el telèfon a l'orella. Vaig sentir el ding del meu missatge a través de la línia.

—Mia, *parle-moi*, estàs bé? —Ara el to era angoixat.

La veu em va tremolar mentre assimilava totes les facetes de la bellesa que tenia al meu davant, sobre el capçal del llit d'en Wes. El meu llit i el d'en Wes.

—Comprova els missatges de text.

—No m'interessa aquest tipus de comunicació, *chérie*.

—Mira'ls —vaig grunyar, amb l'esperança de convencè'l.

Vaig sentir uns quants clics.

—Ah, *mais oui*, t'estàs veient a tu mateixa, *non*?

Hi ha moments a la vida en què a una persona li vénen ganes de passar a través del telèfon i escanyar el que hi ha a l'altra banda. Aquest era un d'aquests moments.

—No m'entens, Alec. A veure, per què m'estic veient a mi mateixa a l'habitació del meu nòvio?

L'Alec va sospirar.

—*Ma jolie*, tens un *copain*? Un nòvio? —La paraula va ressonar amb aquell seu accent francès i gairebé em va fer oblidar que estava empipada perquè no m'entenia—. O sigui que has fet un compromís important. *Félicitations!* —va exclamar, però no em va donar cap explicació de per què el quadre era allà.

Vaig tornar a grunyar.

—Alec, maco, escolta'm amb atenció.

Va sospirar.

—Oh, *chérie*, tu sempre tens tota la meva atenció. Especialment quan estàs nua davant meu. Recordo exactament el que sentia mentre et tenia entre els braços durant aquell mes. Te'n recordes, *oui*?

—Alec, no t'he pas trucat per fer un viatge cap als re-

cords ara mateix. Necessito respostes. Com hi ha vingut a parar, aquest quadre, a la meua habitació?

Va fer una rialleta i va esbufegar.

—Sempre tan àvida d'informació. Potser havia de ser una sorpresa, *compte tenu de votre amant*.

Tenia el francès rovellat, perquè no n'havia estudiat ni havia parlat gaire amb l'Alec aquells últims mesos, però vaig entendre que suposava que allò era una sorpresa del meu nòvio.

—En Wes el va comprar?

—No exactament.

L'esquena se'm va posar rígida de cop i vaig serrar les dents amb tanta força que hauria pogut esmicolar un roc.

—Ara no és hora de fer-te el tímida. Escup, *frenchie*.

Va fer el soroll d'una glopada.

—Escopir és un costum molt lleig, i jo no penso fer-ho.

Vaig posar els ulls en blanc i em vaig deixar caure a sobre el llit.

—Alec... —el vaig advertir.

—El teu nòvio no va pagar pel quadre —va dir, clarament.

—Doncs com hi ha arribat, el quadre, aquí?

Obtenir informació del meu *frenchie*, quan era evident que no la volia donar, era més difícil que aconseguir que un home s'aguantés un orgasme imminent després d'uns quants *rounds* intensos. Impossibile.

Finalment va sospirar.

—*Ma jolie*, seré honest amb tu, *oui*?

Com si fes falta respondre. L'Alec sabia el que volia, però tot i així vaig contestar.

—*Oui. Merci*.

—El teu nòvio va trucar al meu agent. Volia comprar *Adéu, amor*. Però jo no el vull vendre.

Això em va sorprendre. Un artista que creava art específicament per vendre i per compartir-lo amb el món, es negava a vendre un quadre?

—Per què? És absurd.

Va remugar fent-se el despistat.

—Mira, sóc així. Jo t'estimo i em vull assegurar que la teva bellesa és admirada per la gent adequada. Tinc unes idees ben clares sobre cada quadre. I n'hi ha dos dels quals no penso desprendre'm.

—I quins són aquests dos?

Va abaixar la veu fins a aquell to sexi que coneixia tan bé.

—M'agrada veure'ns en el nostre moment d'amor. He penjat *El nostre amor* a l'estudi de la meva casa de França. *Je ne pouvais pas m'en séparer* —va dir, i vaig fer un esforç mental per ajuntar totes aquelles paraules i trobar-los un sentit. Bàsicament, crec que va dir que no podia suportar desprendre's d'aquell quadre.

Vaig fer una riallada.

—Alec, això és una tonteria. El motiu de l'exposició era compartir el teu art.

—Ahhh, però jo vull que sigui contemplat cada dia pels ulls adequats. He venut els altres, cadascun a individus amb qui he parlat i a qui he investigat personalment.

Vaig brandar el cap i em vaig humitejar els llavis secs. Sentia un remolí d'emocions a dintre meu: veure el quadre, parlar amb l'Alec, enyorar en Wes. Em sentia com si acabés de passar un tornado. Intentava recollir els fragments esmicolats dels meus pensaments i sentiments, malgrat que no acabaven d'encaixar.

—I aquest quadre? Com hi va arribar, aquí?

—Vaig parlar amb el teu Weston. Em va explicar qui era, em va dir que sabia alguns detalls de la nostra relació. M'esperava un *grabuge*.

—Un garbuix? —S'esperava un garbuix? Què?

—*Merde. Non.* Com es diu això... dalt i baix?

Ah, això. Em va sortir un ronquet.

—Un daltabaix? —vaig dir, rient.

—*Oui.* Un daltabaix. Tanmateix, va ser tot un cavaller. Em va dir que havia vist l'exposició de fotos *online* i que volia comprar tots els quadres.

—Els volia comprar. Vols dir tots?

—*Oui* —va respondre l'Alec, com si no fos gens inusual. En canvi, jo trobava completament inusual que el meu surfista tranquil volgués gastar-se milions de dòlars en quadres... meus. Definitivament, hauríem de parlar de la manera com dilapidava els diners, quan tornés a casa. Ostres, espero que torni.

Em vaig aixecar i vaig recórrer tota la casa ràpidament, mirant totes les habitacions. No vaig veure més imatges meves.

—Bé...

—Li vaig dir que no. Que només n'hi havia un que ell podria tenir, i que si triava el correcte, l'hi vendria.

Coi, l'Alec era un paio ben estrany. Complicat, peculiar, amorós, afectuós, exigent, increïblement bo al llit, però realment molt estrany. Ara bé, que no ho eren tots, els artistes? No es podia classificar o etiquetar la seva estranya naturalesa, perquè la majoria d'ells no reaccionaven de la mateixa manera.

—I?

—I va triar bé. Et va triar a tu.

La manera com ho va dir em va provocar un formigueig amunt i avall dels braços. Me'ls vaig fregar, em vaig abraçar a mi mateixa perquè no hi havia ningú més que ho pogués fer.

—Però jo surto en tots, Alec.

—No. Els altres quadres eren moments de la teva vida, experiències, o escenes en què actuaves per l'amor a l'art. En canvi, aquesta imatge era el resultat directe de la persona que ets avui. I ell la volia. O sigui que vaig permetre que et tingués.

La paraula *tingués* va sonar estranya dita per ell.

—Què vol dir això?

—Considera-ho un regal per a tu i per a ell. Pel vostre amor.

—És a dir, que li vas donar al meu nòvio un quadre d'un quart de milió de dòlars?

—De fet, estava valorat en mig milió.

—Collons!

—Mia. *Je t'aime*. De totes maneres, pensava donar-te la meitat dels diners que en tragués. Així, tindràs un bonic recordatori de qui ets cada dia de la vida. M'encanta que l'hagi penjat al capçal del llit que compartiu. No hauria pogut triar un lloc millor per a aquesta imatge.

Vaig ensumar, les llàgrimes se m'acumulaven a les commissures dels ulls.

—Jo també t'estimo, saps? A la nostra manera. —I ho deia de debò.

Es va posar a riure.

—*Oui*. Ja ho sé, *ma jolie*. —I va acabar la trucada igual que el títol del quadre, amb dues paraules—. Adéu, amor.

Esperava que aquesta no fos l'última vegada que tenia notícies del meu francès obscè. Tot i que en certa manera ens donava la seva benedicció a en Wes i a mi, jo volia que continués formant part de la meva vida. Ell havia format part d'aquest viatge, i l'estimaria sempre. Però a en Wes l'estimava més. D'en Wes n'estava *enamorada*, i necessitava que tornés a casa.

La nit va ser més fresca que l'última vegada que havia estat allà, tot i que feia setmanes que jo tenia fred. Vaig alçar el cap per mirar les estrelles i em vaig preguntar si en Wes les podia veure allà on era. Malgrat que li havia promès que m'esperaria fins que ell es posés en contacte amb mi, vaig agafar el telèfon i vaig marcar el número on el podia localitzar. Em va sortir directament una bústia de veu. Unes intenses ràfegues de tensió em van recórrer les venes mentre intentava calmar la respiració, mirant de no agafar pànic perquè no em responia. Probablement estava dormint. Coi, el pobre s'estava recuperant d'una ferida de bala al coll. *Relaxa't, Mia. Vas parlar amb ell ahir mateix.*

—Hola, mmm, sóc jo. Només volia sentir la teva veu. Sóc a casa, mmm, a Malibu. —Vaig dirigir la mirada cap a les onades fosques de l'oceà a la llunyania. Quan vaig tornar a parlar, la veu em tremolava—. La casa està en silenci. No sé on és la Judi. —Les onades es van trencar a la vora i el vent em va fer voleiar els cabells, i em va fer venir encara més fred—. M'encanta que hakis posat les meves coses per casa. O potser ho ha fet la Judi, tot i que espero que ho hakis fet tu amb la intenció de fusio-

nar les nostres vides. —Vaig agafar-me la vora dels teixans—. Ostres, Wes, et trobo a faltar molt. No vull dormir al nostre llit tota sola. —Malgrat que intentava contenir-me, les llàgrimes em van sortir, traïdores, i em van rodolar galtes avall. No sabia què més dir per fer-li saber que el necessitava. Que el desitjava. Que no creia que pogués viure una vida preciosa sense ell—. Recorda'm —vaig xiuxiuejar, i vaig penjar.

Per a nosaltres, aquesta paraula tenia tant de significat, o més, que qualsevol altra afirmació afectuosa que ens poguéssim dir. Vaig tornar a mirar el cel, vaig entrar cap a dins i em vaig dirigir a la meva antiga habitació. Si no podia estar amb ell, no volia dormir al llit que havíem compartit.

Ingràvida. Així és com em sentia. Un atordiment em va aclaparar mentre uns braços forts m'abraçaven. Em vaig arraulir contra l'escalfor, vaig fregar el nas sobre aquella pell càlida i vaig inhalar la seva familiar olor masculina. Les poques nits que aconseguia dormir com un soc sempre somiava en ell. En comptes de resistir-m'hi, aquesta nit hi sucumbiria. Gaudiria de la il·lusió de tenir-lo aquí amb mi, cuidant-me, filtrant-se dins dels meus ossos, embolcallant-me el cor, protegint-lo. Em vaig imaginar que en Wes em posava al llit. El nostre llit. El coixí feia olor d'ell, de mar, de sorra i d'aquella petita essència extra que era purament Wes. Era allà, impregnada al cotó, i vaig enfonsar-hi la cara. «Et trobo a faltar...». La veu se'm va esquarterar mentre una llàgrima em rodolava galta avall.

Vaig notar un tacte lleuger com una ploma a sobre la galta. «Sóc aquí, amb tu», em va xiuxiuejar a l'orella. Els somnis eren magnífics, i tenien l'habilitat de ser alhora cruels i esplèndids. Em donaven tot el que volia i desapareixien amb la primera llum del dia.

Vaig parpellejar i vaig obrir els ulls, i exhausta com em sentia, vaig veure una forma. La seva forma. «No em deixis. Queda't». Vaig parpellejar més ràpidament, intentava mantenir els ulls oberts. La finestra estava oberta i entrava la brisa freda de l'oceà. Em vaig arraulir sota l'edredó i em vaig tapar fins a la barbata. Després em vaig notar envoltada d'escalfor. Tenia un braç a la cintura i em vaig delectar amb el somni. El notava a prop meu, abraçant-me, sentia el seu alè sobre el coll.

El seu cos es va arraulir a prop del meu, a la meua esquena, i vaig pressionar enrere contra l'imaginari Wes. Tant m'era que realment no hi fos. Faria veure que hi era, i per una nit, dormiria. Semblava tan real la manera com m'abraçava, com em resseguia el coll i l'espatlla amb la punta del nas. Vaig agafar-li el braç que tenia a sobre la cintura i l'hi vaig fer posar entre els pits, vaig acostar els llavis als nusos dels seus dits i vaig respirar la seva olor fins que em va arribar a l'ànima. Suficient perquè l'endemà, quan em llevés, em fes la impressió que en Wes era amb mi. La seva respiració em feia pessigolles als cabells del voltant de l'orella. Les llàgrimes em van brollar quan vaig tancar els ulls amb força per impedir que aquell miratge desaparegués. Al final, l'escalfor que notava a l'esquena, la sensació de pau que m'envoltava, van apaivagar el dolor i l'angoixa durant la resta de la nit.

En la profunditat del somni, va dir: «Dorm, bonica. Jo seré aquí. No et deixaré marxar mai més».

«Que bé», vaig mussitar dins del somni, i el vaig abraçar més fort mentre l'home del sac estava a punt de cobrar-se una nova víctima. Els braços d'en Wes em van abraçar fort, per fer-me notar que era allà. Cada part del cos d'en Wes del somni em tocava d'alguna manera. Exactament tal com ho faria si fos aquí. Vaig sospirar i em vaig deixar anar.

El so de la veu d'en Wes semblava molt llunyà, gairebé incomprendible. «T'he recordat sempre, Mia. Cada dia que jo era fora, tu eres aquí, amb mi. Vivia del teu record».